

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 8. dubna 2015 odvolání obžalovaného **MUDr. J. B.**, nar., proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. prosince 2014 č. j. 52 T 8/2014 – 604 a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. se z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek v celém rozsahu **z r u š u j e**.

Podle § 259 odst. 1 tr. ř. se věc **v r a c í** Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, aby v ní učinil rozhodnutí nové.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný MUDr. J. B. uznán vinným přípravou zločinu vraždy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i), j) tr. zákoníku a přípravou zločinu vydírání podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 175 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, za což byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle skutkových zjištění krajského osudu se měl obžalovaný dopustit uvedených deliktů tím, že nejméně po dobu od konce července 2013 do 11. listopadu 2013 ve Vazební věznici Liberec, Pelhřimovská 3, Liberec 1, plánoval vraždu osob Ing. A. Š., nar., Mgr. ThDr. E. S. F., nar. a JUDr. PhDr. O. Ch., nar., v úmyslu vyřídit si s nimi osobní spory a zajistit si majetkový prospěch v desítkách milionů Kč, když za tímto účelem navázal kontakt s odsouzeným M.L., nar., u kterého předpokládal, že je schopen jeho plány vzhledem k jeho trestní minulosti a autoritě mezi ostatními odsouzenými realizovat, zajistit osoby mimo prostory věznice, které by za finanční úplatu v amerických dolarech profesionálním způsobem požadovanou likvidaci mimo prostor věznice, tedy na svobodě, provedly, a proto mu poskytl podrobné podklady k osobám, které mají být zlikvidovány, jména, věk, rodinný stav, kontakty, bydliště, zaměstnání, denní režim, informace o jejich finanční situaci, osobních zvyklostech, informace k rodinným příslušníkům a možným rizikům u těchto osob, a konkrétně po M. L. požadoval, aby prostřednictvím osob na svobodě zajistil zavraždění všech jmenovaných, kdy Ing. A. Š. měl být rovnou zabit, nejlépe za pomoci vystřelovacího nože někde v metru, ke je hodně lidí, případného únosu se v jeho případě obával vzhledem k výcviku jmenovaného, Mgr. ThDr. E. S. F. měl být unesen, mučením a pod pohrůžkou zabití donucen k vydání hotovosti nejméně 10 milionů Kč a následně zabit tak, že mu má být do těla vpraveno několik litrů tvrdého alkoholu, a to nalitím do úst a konečníku, až dojde k jeho úmrtí na otravu alkoholem, JUDr. PhDr. O. Ch. měl být rovněž nejdříve unesen, mučením a po pohrůžkou zabití donucen k vydání hotovosti nejméně 50 milionů Kč a následně zabit

blíže neurčeným způsobem, těla všech obětí měla být nalezena, aby se veřejnost o jejich úmrtí dozvěděla,

a současně v téže době na témže místě, tedy nejméně po dobu od konce července 2013 do 11. listopadu 2013 ve Vazební věznici Liberec, plánoval vydírání osob J. N., nar., MUDr. F. F., nar., a JUDr. P. Š., nar., v úmyslu získat jejich finanční prostředky, když za tímto účelem obdobně jako ohledně objednání vraždy navázal kontakt s odsouzeným M. L., nar., u kterého předpokládal, že je schopen jeho plány realizovat, a proto mu poskytl podrobné informace k těmto osobám jako jejich jména, věk, rodinný stav, kontakty, bydliště, zaměstnání, denní režim, finanční situaci, osobní zvyklosti, informace k rodinným příslušníkům, výslovně pak požadoval, aby J. N. byla navštívena ruský mluvícími muži a pod pohrůžkou veřejného vyzrazení informace, že otcem její devítileté dcery není její manžel, ale MUDr. J. B., přinucena k vyplacení finanční hotovosti ve výši 1 milion Kč, MUDr. F. F. měl být navštíven ruský mluvícími muži a pod pohrůžkou použití násilí a v případě, že nebude spolupracovat, za použití násilí konkrétně vláčením za traktorem přinucen k vyplacení finanční hotovosti ve výši alespoň 2 miliony Kč, JUDr. P. Š. měl být navštíven ruský mluvícími muži a pod pohrůžkou použití násilí přinucen k vyplacení finanční hotovosti ve výši 20 milionů Kč, veškerá takto získaná finanční hotovost měla být použita k financování útěku obžalovaného z věznice do zahraničí mimo EU, konkrétně do Běloruska, pomocí padělaných cestovních dokladů, přičemž k pokusu ani dokonání zločinů nedošlo z důvodů nezávislých na vůli obžalovaného, neboť M. L. jeho jednání oznámil Policii ČR.

Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení obžalovaný MUDr. J. B. odvolání, které posléze prostřednictvím svého obhájce písemně odůvodnil.

Odvolání je směřováno jak do výroku o vině, tak trestu. Odvolatel uvádí, že se zejména nemůže ztotožnit se závěry nalézacího soudu týkajícími se provádění důkazů, respektive jejich interpretace a rovněž tak ani s právním posouzením celé věci.

K výpovědi obžalovaného je třeba uvést zejména to, že obžalovaný popřel trestnou činnost, která je mu obžalobou kladena za vinu, neboť je přesvědčen o tom, že jeho jednání není jednáním, které by naplňovalo znaky skutkových podstat trestných činů vyjmenovaných v obžalobě. V tomto je jeho výpověď zcela konzistentní po celou dobu trestního řízení, které je proti jeho osobě vedeno ve věci. K osobám tvrzených a potenciálních poškozených se vyjádřil v rámci své výpovědi konkrétně, ne sice vždy se sympatiemi, nicméně z jeho výpovědí, které byly provedeny v rámci trestního řízení nevyplývá žádná zášť, kterou by vůči tvrzeným a potenciálním poškozeným obžalovaný cítil.

Obžalovaný se dále vyjádřil ke svědecké výpovědi svědka M. L. a k záznamu pořízenému tímto svědkem ve výkonu trestu. K tomuto uvedl zcela jasně, že komunikace, která byla vedena se svědkem, byla nadsazená, vedená v rámci fantazie, částečně rovněž navazovala na jeho tvůrčí činnost, která se promítá v rukopisu knihy, který v současnosti připravuje, když jeho značná část již byla připravena a zaslána vydavateli pro seznámení se s tématem. Obžalovaný rovněž uváděl, že se se svědkem bavil, zejména pokud se týká doby provedení

předmětného záznamu, pod vlivem alkoholu, který měl obžalovaný k dispozici a zcela logicky se i vyjádřil k tomu, že není běžné, aby v rámci výkonu trestu bylo ze strany ostatních vězňů možné užívat záznamové zařízení, byť v hodinkách, které však M. L. původně neměl.

Obžalovaný se domnívá, že celá kauza je vykonstruovaná proti jeho osobě, a to velmi pravděpodobně za účasti některých příslušníků orgánů činných v trestním řízení. V hlavním líčení potom tuto skutečnost opakoval, dále popsal a pro doložení svého tvrzení navrhl provedení dalších důkazů.

Obžalovaný považuje za nutné opakovaně zdůraznit, že nebyly provedeny důkazy obhajoby v rozsahu, jaký obžalovaný navrhoval, zejména se jedná o forenzní analýzu předmětného audiovizuálního záznamu, jak již bylo výše uvedeno a dále nebyli předvoláni svědci, kteří měli pobývat s obžalovaným ve výkonu trestu v závěru jeho pobytu ve Vazební věznici v Liberci. Pokud se těchto svědků týká, uvedl soud, že nelze takové svědky dohledat a tedy ani předvolat, a to ačkoliv obžalovaný předložil soudu dostatečné doklady, které potvrzovaly jejich přítomnost ve Vazební věznici v Liberci a v případě jednoho z nich uváděl i jeho místo pobytu po propuštění z výkonu trestu. Druhý z těchto svědků byl zmocněncem poškozeného, tedy obžalovaného v jiných záležitostech týkajících se obžalovaného. Rovněž nebyl proveden ani revizní posudek týkající se osobnosti obžalovaného, ačkoliv obžalovaný argumentoval tím, že nově pořízený znalecký posudek ústavního charakteru byl v rozporu s předchozím posudkem, který byl o jeho osobnosti realizován a nový posudek dle jeho názoru zhoršoval jeho postavení v rámci trestního řízení. V dalším odkazuje obhajoba na návrhy neprovedených důkazů, které uvedla již v průběhu přípravného řízení, případně i v průběhu hlavního líčení.

Obžalovaný primárně uvádí, že soud nehodnotil správně důkazy, nezabýval se všemi skutečnostmi, které jsou klíčové pro dané trestní řízení. Při právním posuzování celé věci vychází soud prvního stupně podle mínění obžalovaného z neúplných nebo značně defektních důkazů, jako je výpověď svědka L., svědka plukovníka M. a audiovizuálního záznamu, který byl dle názoru obžalovaného pořízen nezákonně a proveden, ačkoliv byl nepřipustným důkazem.

K samotnému právnímu posouzení uvádí obžalovaný, že se domnívá, že jeho jednání nenaplnilo požadavky trestního zákona na to, aby se stalo přípravou zvlášť závažného zločinu. Soud se žádným způsobem nezabýval ani způsobností případné přípravy zvlášť závažného zločinu a nezkoumal ani podmínky pro možné snížení trestu nebo upuštění od potrestání, které trestní právo zásadně připouští právě v takových případech.

Pokud se trestu samotného týká, domnívá se obžalovaný, že vůči němu bylo postupováno s extrémní tvrdostí, a to nejen vzhledem k možnosti právě snížení trestu nebo upuštění od potrestání, ale i vzhledem k povaze jeho tvrzeného jednání. Dále obžalovaný konstatuje, že nebyla provedena ani řada jím navrhovaných důkazů, které by jistě prospěly k objasnění a lepšímu zhodnocení celé věci.

Vzhledem k výše uvedenému tedy obžalovaný došel k závěru, že rozsah důkazů provedených v hlavním líčení postačuje k tomu, aby bylo rozhodnuto o jeho

nevině a byl zproštěn obžaloby v plném rozsahu, protože se skutek uvedený v obžalobě nestal, případně se nejednalo o trestný čin.

Ve světle těchto skutečností navrhuje obžalovaný Vrchnímu soudu v Praze coby soudu odvolacímu, aby obžalovaného obžaloby zprostil.

V případě, že odvolací soud dojde k závěru, že rozsah provedených důkazů nepostačí k tomu, aby rozhodl podle návrhu obžalovaného, navrhuje obžalovaný, aby soud odvolací rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu jednání.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, přihlédl přitom i k vadám, které nebyly odvoláním výslovně vytýkány, a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, neshledal vrchní soud žádné podstatné vady, na základě kterých by došlo k porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo na objasnění věci nebo právo na obhajobu, a než by bylo nutno reagovat zrušením napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Rozsah provedeného dokazování v dosavadním řízení však není úplný, v důsledku čehož lze považovat všechny výroky napadeného rozsudku přinejmenším za předčasné. To platí o to více, že ani hodnocení důkazů nebylo provedeno důsledně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. a že odůvodnění napadeného rozsudku nesplňuje požadavky stanovené v § 125 tr. ř.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací poznamenává, že si je vědom, že nesmí ke způsobu hodnocení důkazů udělovat závazné pokyny, avšak může a musí soud prvního stupně upozornit, proč skutková zjištění vzbuzují pochybnosti, ve kterých směrech se má řízení doplnit a čím se má soud znovu zabývat a k jakým důkazům a skutečnostem má ještě či znovu přihlídnout.

Možno říci, že celá posuzovaná trestní kauza je zatížena závažnými pochybeními v podstatě všech orgánů činných v trestním řízení od samého počátku, což ovšem neznamená, že by krajský soud neměl koncentrovat svou snahu na to, aby tyto nedostatky odstranil.

Nezpochybnitelný je fakt, že celé toto řízení odstartovalo trestní oznámení svědka M. L. – spoluvězně obžalovaného ve Věznici v Liberci, podané nestandardním způsobem, místně nepřislušnému orgánu PČR v Praze. Jmenovaný sám připouští, že je v páchání trestné činnosti recidivistou, takže disponuje nepochybně i dobrou orientací v problematice trestního řízení, včetně místní a věcné příslušnosti kompetentních orgánů.

Nabízí se i otázka, zda kdyby byl postup svědka Levka skutečně vedený upřímnou snahou učinit zadost své občanské povinnosti oznámit nebezpečí spáchání závažného zločinu, pro to neměl volit nejrychlejší cestu oznámení vězeňské službě nebo místně příslušnému oddělení SKPV PČR v Liberci. Nebylo by tak třeba zakomponovávat do svého jednání konspirativní prvky, jakými bylo

postupné předávání jím pořízených prostorových odposlechlů a obžalovanému odcizených poznámek prostřednictvím tzv. kurýrů, jejichž totožnost odmítl uvést on i tito zprostředkovatelé samotní. Přitom zcela snadné a logicky lépe přijatelné bylo předání těchto věcí alespoň přímo svědkovi, jemuž svědek L. své oznámení podal.

Z výše uvedeného je zřejmé, že svědectví odsouzeného M. L. figuruje v posuzované trestní věci jako jediný přímý důkaz zásadní důležitosti.

S ohledem na toto mimořádné důkazní postavení bylo a bude nezbytné ve vztahu k deliktu ohroženému trestní sazbou trestu odnětí svobody na 15 – 20 let, nebo výjimečným trestem věnovat značnou pozornost ověření důkazní síly a kvality citovanému svědectví M. L., a to ve světle jeho osobního profilu.

Primárně nezbytné bylo opatření rejstříku trestů a přílohových spisů o jeho předchozích odsouzeních charakterizujících strukturu jeho kriminální kariéry, jakož i zprávu o jeho chování v průběhu výkonu trestu odnětí svobody.

Jelikož jde o svědka, jehož výpověď je pro rozhodnutí zvláště důležitá a o jehož osobním profilu nejsou ve spisovém materiálu žádné informace, takže nelze učinit objektivní závěry o jeho schopnosti správně vnímat nebo vypovídat (§ 118 tr. ř.), jeví se nezbytné znalecky vyšetřit jeho duševní stav znalcem psychiatrem a psychologem. Zdrojem pro jejich zkoumání zde budou nejen shromážděný spisový materiál, ale také vyžádané přílohové spisy.

Větší přezkumnou aktivitu měl věnovat nalézací soud nahrávkám, které jsou předloženy na 3 DVD nosičích (č.l. 230).

Krajský soud použití tohoto důkazu odůvodňuje tím, že byť bylo pořízení zvukového a obrazového záznamu realizováno v podstatě v utajení jiným odsouzeným a to M. L., který se hypoteticky dopustil jednání, které by mohlo být postiženo kázeňsky, je nutno na to hledět tak, že motivem bylo odhalení velmi závažné, vysoce společensky škodlivé trestné činnosti. Obrazový a zvukový záznam nebyl pořízen násilím, obžalovaný nebyl nucen ke svým vyjádřením a proto je to hodnověrný důkaz, ze kterého je možné vycházet a odpovídá to povinnosti plynoucí pro orgány činné v trestním řízení z ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř.

Této argumentaci lze v obecné poloze přisvědčit potud, že podle § 89 odst. 2 tr. ř. za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. Podle § 89 odst. 3 tr. ř. nesmí být v řízení použit toliko důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení. Z těchto ustanovení trestního řádu vyplývá, že i kdyby technický systém, z něhož pochází posuzovaný záznam, byl provozován bez oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů (§ 16 zák. č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů) jen z tohoto důvodu o důkaz nezákonný nejde. Porušení této povinnosti má ve vztahu k dokazování pouze ten následek, že má-li být takto pořízený záznam použit jako důkaz v soudním řízení, neplatí presumpce provozování tohoto systému v souladu se zákonem, a je tak nutné celkově posoudit, zda docházelo ke zpracovávání osobních údajů v rozporu se zákonem či nikoliv.

V tomto směru i za situace, kdy záznam pořízený soukromou osobou, který zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenaných osob, nebyl pořízen s jejich

souhlasem či v souladu se zákonnými výjimkami, není jeho použitelnost pro potřeby dokazování v řízení před soudem zcela vyloučena. V těchto případech je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Je tak vždy nutno uvážit, zda v konkrétním případě může nad ochranou osobnostních práv dotčených subjektů převážít zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktních jednání.

V posuzované trestní věci se však nalézací soud nezabýval otázkou, není-li absurdní legalizovat záznamové produkty pořízené nezákonným, blíže neobjasněným způsobem, na neidentifikovaném přenosovém zařízení, vězněm vykonávajícím trest za závažnou násilnou trestnou činnost, v prostorách věznice, vůči jinému spoluvězni bez jeho svolení a vědomí, a bez zadání jiného orgánu, který je k povolení takového postupu kompetentní.

Svědka M. L. sice označil hovory o útěku z vězení a způsobu získání peněz s obžalovaným za tlachání, které již vícekrát ve výkonu trestu zažil (č.l. 154) a způsoby provedení jím vymyšlené za nereálné (č.l. 153), ačkoliv jej utvrzoval, že je schopen všechno zařídit (č.l. 154), i když nic nepodnikal. Přesto se rozhodl celou věc oznámit policii, protože se údajně obával, že obžalovaný může realizátora činu časem najít. Aktivně se snažil podpořit své trestní oznámení obstaráním audiovizuálního zařízení v náramkových hodinkách, na kterém pořídil záznam rozhovoru s obžalovaným vedeným k této problematice a zmocnil se jeho poznámek, které vlastnoručně pořizoval obžalovaný při rozhovorech na uvedené téma. Záznam a písemnosti nechal doručit plk. Ing. Bc. M. do Prahy s odůvodněním, že nikoho jiného z vražd nezná (č.l. 158).

Odmítl uvést, z jakého zdroje, kým a za jaké prostředky si záznamové zařízení opatřil. Nevysvětlil způsob jeho dodání do věznice, vynesení z ní a doručení na něm nahraného audiovizuálního záznamu na nosiči USB plk. Ing. Bc. M.

K objasnění skutečností týkajících se pořízení zásadního důkazu – výpovědi oznamovatele a svědka M.L. a jej podporujících materiálů doručovaných prostřednictvím Levkem opatřených „kurýrů“ nepřispělo, jak by se dalo dle obhajoby očekávat, ani svědectví velice renomovaného policisty plk. Ing. Bc. J. M. (specialisty na vyšetřování vražd).

Ten reagoval na iniciativu oznamovatele M. L. ohledně trestné činnosti obžalovaného tak, že dle své výpovědi přistoupil na podmínky stran doručení videozáznamů pořízených L. a dodání písemných poznámek, které ohledně zájmové problematiky vlastnoručně vyhotovil obžalovaný, prostřednictvím osob, jejichž totožnost nebyla z ne zcela pochopitelných důvodů (svědek L. si to nepřál) na základě standardních policejních metod objasněna.

Z obsahu spisu jsou však patrné informace vyvolávající pochybnosti o tom, že při zajišťování důkazů ohledně připravované trestné činnosti MUDr. B. skutečně vycházela iniciativa pouze od svědka L. Ze zprávy označené jako „Poznatek k možnému trestnému činu přípravy vraždy“ (č.l. 214) je patrné, že 31. 10. 2013 se zúčastnil plk. M. schůzky ve VV Liberec s osobou pracující ve prospěch policie, která oznámila možný trestný čin násilného charakteru. Konkrétně přípravu vraždy tří osob. Osoba pracující ve prospěch policie byla zaúkolována, aby k dané věci zjistila více

relevantních informací. Termín další schůzky byl domluven na následující týden. Plk. M. měl do té doby obdržet případné důkazní materiály, které by měly potvrzovat výše uvedené informace. Kontaktní osobou objednavatele vražd MUDr. B. měl být odsouzený L., který měl být vyslechnut během příštího týdne a měl by potvrdit informace předané výše uvedené osobě pracující ve prospěch policie.

Plk. Ing. Bc. M. v procesním postavení svědka potvrdil, že 5. 11. 2013 provedl vytěžení svědka L. ve VV Liberec (č.l. 215 – 217), kdy jej viděl poprvé a naposled (č.l. 171). Ze zprávy Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Liberec je však zřejmé, že plk. Ing. Bc. M. navštívil svědka L. znovu ještě 13. 11. 2013 (č.l. 228), o čemž však žádný další záznam není. Spis obsahuje z tohoto data pouze úřední záznam o podaném vysvětlení jmenovaného svědka (č.l. 160 – 167), který však byl vyhotoven již policisty KŘP Libereckého kraje kpt. Bc. T. a kpt. Ing. B., kteří jsou rovněž v seznamu návštěv uvedeni (od 10.15 hod. do 13.30 hod.). K předání věci těmto pracovníkům OOK KŘP Liberec totiž došlo již 7. 11. 2013 (č.l. 218 – 219).

K určitým nejasnostem ve své výpovědi měl být plk. Ing. Bc. M. zevrubněji, než se stalo, vyslechnut, aby došlo ke spolehlivému vysvětlení, zda jednání svědka L. bylo zajištěno ve spolupráci s PČR, popřípadě Vězeňskou službou ČR, či nikoliv. Odvolací soud se za stávající důkazní situace spíše přiklání k druhé variantě.

To by potom usnadnilo úsudek soudu, zda předložený nosič videozáznamu byl pořízen v souladu se zákonem a je možno jej považovat za procesně použitelný důkaz, či nikoliv.

Nalézací soud však pochybil v každém případě tím, že tento důkaz, stejně jako i písemné poznámky obžalovaného a samotnou výpověď svědka L. dostatečně obsahově neanalyzoval. Příprava je prvním trestněprávně relevantním stadiem na cestě od pojetí úmyslu spáchat trestný čin ke spáchání trestného činu. Co předcházelo přípravě – tedy pouhá myšlenka nebo projev úmyslu spáchat trestný čin – nemůže být ještě trestným činem. Odpovídá to staré právnické zásadě, že samotný úmysl spáchat trestný čin se netrestá (*cogitationis poenam nemo patitur*).

Z hlediska procesního je žádoucí upozornit na okolnost, že rozdíl mezi přípravným jednáním, které je trestné, a jednáním beztrestným, indiferentním spočívá zejména v úmyslu pachatele spáchat trestný čin, z čehož ovšem plynou i obtíže důkazní.

Obžalovaný připouští, že o osobách poškozených hovořil. Uváděl jejich osobní údaje a zejména negativní informace o nich, které se promítaly do bizarnosti sankcí, které je dle jeho návodu čekaly před odejmutím peněz, jimiž údajně disponovali, v mnohamilionových částkách. Útěk z věznice měl být uskutečněn za použití helikoptéry do Polska a odtud soukromým letadlem do Běloruska. Pobyt v cizině měl být povolen a zajištěn velvyslanci těchto zemí, s nimiž by se obžalovaný kontaktoval. Obžalovaný uváděl, že nechtěl nikoho zavraždit ani vydírat, L. využíval toho, že byl podnapilý, bral lék Tramal, má silně poškozenou páteř a míchu, potřeboval přijít na jiné myšlenky, alkohol na něho působil, povznášel, takže často vykládal nesmysly, odreažoval se od té tragédie, do které se dostal v souvislosti s předchozí trestnou činností (č.l. 541).

Hodnocení této důkazní situace vyžadovalo pečlivý přístup ke zkoumání reálnosti obžalovaným proklamovaných hypotéz a vážnosti jeho záměru, a to v procesu konfrontace výpovědi obžalovaného s ostatními důkazy.

Jde zejména o svědecké výpovědi poškozených, z nichž je zřejmé, že takovými finančními obnosy, které měly být získány jejich vraždou a vydíráním, vůbec nedisponovali. Rovněž obžalovaný v rozhodné době nebyl dostatečně solventní, aby alespoň zálohově financoval plánované akce podnikané proti poškozeným vyžadujícím při speciální povaze zadáných útoků vícečetnou, technicky způsobilou skupinu realizátorů, kteří by byli ke splnění svých úloh náležitě hmotně stimulováni.

Bližší vyhodnocení zasluhuje také realizace a existence ekonomického a diplomatického zázemí útěku z věznice a přesun do zahraničí, o němž obžalovaný ve svých plánech spekuluje.

Obžalovaným proklamované skutečnosti měly být vnímány rovněž ve světle úvah odborníků z oboru psychiatrie a psychologie v rámci ústavního znaleckého posudku. Ti uvedli, že z osobnostních vlastností nalézají u obžalovaného nevyrovnaný výkon v intelektových složkách, v jeho osobnosti dominují narcistní, hystriónské a disociální rysy, které jsou jádrem jeho narcistní poruchy osobnosti, tzn. že překračuje konvence a normy pro uspokojení vlastních potřeb. Sám potřebuje být prezentován ve velmi pozitivní poloze, touží po potvrzení vlastní výjimečnosti. Pokud se dostal do vězeňského prostředí v 55 letech, obecně v takové roli mu nemůže být dobře, je to výrazný kontrast proti životu, který vedl. Z pohledu motivace může to v něm potencovat vztek, ale pořád je to v souladu s osobností. Obžalovaný se chová bizarně, rozhovor se znalci byl neadekvátní k lékaři a šéfovi polikliniky a v rámci té narcistické osobnosti velmi výrazné je skutečně toto chování způsobeno vězeňským prostředím, už to není lékař a šéf polikliniky a Lion klubu, který sklízí obdiv a podobné úspěchy, ale vězeň, který se snaží si prosadit své místo těmito způsoby včetně té činnosti, z které je obžalován. Nelze přehlédnout, že v minulosti byl schopen se vyskytovat s celebritami – tato součinnost se státními celebritami byla jeho nejzákladnějším nejvnitřnějším ziskem, aby také on byl vnímán jako jedna z celebrit, nyní, kdy je mu to znemožněno, tak v rámci jeho osobnosti je v dobrém souladu, že reaguje, jak reagoval.

Z důvodů výše uvedených Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil nalézacímu soudu, aby o ní učinil rozhodnutí nové.

Toto rozhodnutí není pokynem k vydání zprošťujícího rozsudku. Je pouze návodem k použití spolehlivého hodnotícího filtru (§ 2 odst. 6 tr. ř.) ve vztahu nejen k důkazům již provedeným, ale zejména k důkazům, které v intencích tohoto usnesení krajský soud provede a veškerý důkazní materiál posoudí ve vzájemných souvislostech. Teprve na základě tohoto postupu si vytvoří náležitou platformu pro spravedlivé, přesvědčivé a zákonu odpovídající rozhodnutí.

Pokud obžalovaný namítl ve svém odvolání, že krajský soud neakceptoval jeho návrhy na doplnění dokazování, pak odvolací soud uvádí, že v tomto směru se

s úsudkem soudu prvního stupně o jejich nadbytečnosti zcela ztotožnil. S odůvodněním tohoto postupu krajským soudem lze zcela souhlasit.

Vrchní soud považuje za potřebné pouze zdůraznit důvodnost odmítnutí zpracování revizního ústavního znaleckého posudku psychiatricko-psychologického. Tento posudek byl zpracován renomovanými odborníky ve svém oboru MUDr. Jiřím Švarcem Ph.D., PhDr. Petrem Goldmanem Ph.D. a PhDr. Terezou Soukupovou Ph.D. Znění ústavního posudku bylo projednáno a jeho závěry odsouhlaseny na poradě znalců PN Bohnice, kde byli přítomni ředitel MUDr. Martin Holý, MUDr. I. David, CSc., MUDr. S. Brichcin, MUDr. H. Drástová, MUDr. M. Lochmannová, MUDr. M. Maršálek, CSc., MUDr. P. Pokorný, MUDr. B. Prokeš, MUDr. J. Suchá, MUDr. M. Štorchlová a PhDr. Gabriela Škorpilová.

Výše uvedení zpracovatelé posudku pak své odborné závěry obhájili v hlavním líčení, kde náležitě a vyčerpávajícím způsobem reagovali i na doplňující dotazy procesních stran.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 8. dubna 2015

Předsedkyně senátu:
JUDr. Jaroslava Maternová, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Urbánková